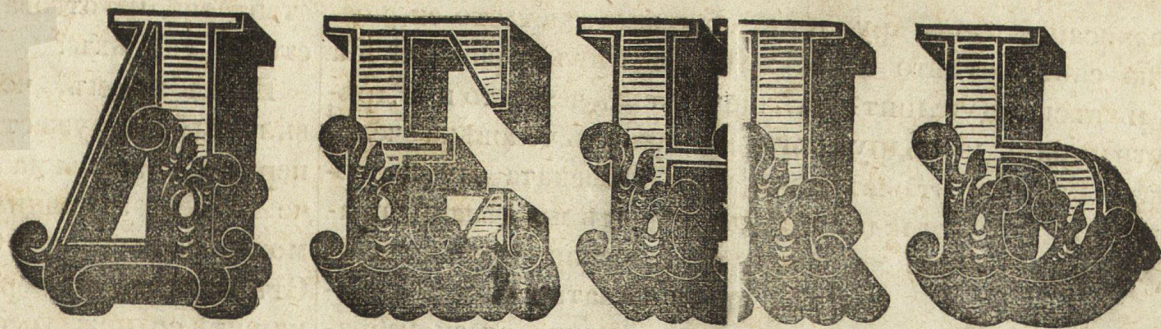

ИЗЛАЗЯ ВСЯКЪ СЪББОТЪ

Спомоществаніята за «ДЕНЬ» Почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець. Годишнината за вѣтрѣ въ Държавѣ е четири (4) бѣлы меджидіета, а за извѣнъ нѣмъ една (1) лира турска. Настоятелитѣ по вѣнъ отговарятъ за стойността на листовѣтъ, които сѣ поръчяли. Извѣстія и други частны помѣстѣванія ще сѣ обнародватъ съ най-умѣреннѣ цѣнѣ.

Писма, статіи, дописки и всичко, що сѣ отнася было до спомоществаніята и Управленіето на «ДЕНЬ» было до Редакціята ще сѣ испращатъ на право до Издателя Хр. Г. Бъчеварова, Цариградъ Ескы-Забтіе Н-ро 25. Писма не освобождены отъ пощенскы разноска не сѣ приѣмать. Испращанитѣ статіи и дописки за обнародваніе, обнародваны тѣ или не, назадъ сѣ не връщатъ.

IV.

МЪЖСКИТѢ И ЖЕНСКИ
ДРУЖЕСТВА

1) Съ каквѣ славѣ и съ каквы тѣржества сѣ изоттворихѣ тѣ по-всичкитѣ почти по главны градове и села изъ отечеството ни.

2) Отъ каквѣ надѣждѣ сѣ въодушавяваше народѣтъ ни за добро бѣдѣще отъ тѣхѣ.

3) Каквы плодове сѣ сѣ появили до сега отъ тѣхѣ и да ли ще сѣ появятъ.

4) Отговорихѣ ли на прѣдопрѣдѣленіето си, или тамѣ дѣто сѣ издигнахѣ и изосновахѣ, тамѣ си и замръзнахѣ и

5) каквы мѣрки сѣ изыскватъ за напрѣдѣ, ако бы да сѣ желае поподрѣваніето имѣ и онѣзи цѣль сѣ ползѣ, за коѣто сѣ сѣ издигнахѣ.

Нѣма по-пріятно нѣщо наистина отъ колкото братското сдружѣваніе за работеніе въ ползѣ на свойѣ народѣ, нѣма по-похвално или по-привлѣкательно нѣщо отъ колкото да види нѣкой взаимното съгласіе между сдружѣны хора, които да сѣ старатѣ и да залѣгатъ за народното поподрѣваніе было въ вещественно, было въ нравственното отно-

шеніе; нѣма по-прѣвѣсно нѣщо или по-голѣмѣ жѣртѣвѣ, у коѣто да е смѣртѣнѣ, отъ колкото да мѣтне, ако е любителѣтъ на истинѣтъ и на правото, сѣрдечныя сѣ прозорливѣ поглѣдѣ и да сѣ увѣри, че тойзи, коѣто прѣдприѣма на драго сѣрдце да прави всичко възможно, за добротѣ бѣдѣще на народа ни, той има святѣ цѣль, и тази цѣль трѣбѣ да найде, както и да е, оосѣщественіето си.

Това е цѣла истина, противъ коѣто мѣчно бы могѣлъ да сѣ обрѣжи лекоумныйтѣ или легкоразсѣдителныйтѣ и да имѣ опрѣкае; мѣчно бы поискалъ да изнурува мозѣчнитѣ си силы за да докаже противното, мѣчно бы сѣ потрудилъ или насилилъ сѣ едни прозорчѣ мрѣжѣ да затули сѣлечнитѣ свѣтливѣ и посрѣдѣ пладнѣ да направи зѣтѣмѣніе или ноцѣ! Това е истина и неоспорима истина; нѣ неможе да не бѣде и такава истина това, което идемѣ да открьемѣ на читателитѣ си не за укорѣ на тѣзи дружества, нѣ за най-голѣмѣ тѣхнѣ ползѣ; защото не е вѣрѣме вече да гѣ ласкаемѣ, и тѣ като на въздухѣ вдигнѣты отъ тѣзи голы лѣскателства да сѣ мыслѣтъ, че сѣ

основаніето и въздиганіето на тѣзи дружества сѣ постигнахѣ вече онѣзи цѣль, за коѣто сѣ си мечтаяли.

Не, ные еще отъ начало сме си зѣли прѣдѣ очи правото и истинѣтъ, за това ще молимѣ тѣзи почитаемы дружества да ны не обсѣждатъ, или да ны имѣтъ за тѣхны укорители, или зломысленицы; нѣ напротивѣ за тѣхны най-първы доброжелатели: защото ако бы да гѣ ласкаемѣ и ные, както сѣ гѣ ласкавали до днесѣ другитѣ, то тѣ пакѣ ще си останѣтъ тѣзи и такыва, които и каквыто сѣ си былы. И тогава....? Тогава тѣ никога не ще могѣтъ да оосѣществятъ благонадѣжднитѣ си желанія, или да принесѣтъ очѣкванѣтъ отъ тѣхѣ за народа ни ползѣ. Нѣ нека си дойдѣмѣ на прѣдѣложеніето.

Ечѣхѣ и гѣрмѣхѣ небеснитѣ высоты отъ многошумнитѣ и възспѣвателны гласове на народа, когато съживѣнѣ отмѣташе тѣмнѣтъ завѣсѣ отъ очитѣ си и виждаше на чисто око благонадѣждното издиганіе на тѣзи дружества! Небосклонѣтъ като да не побираше вече тѣзи имѣ прѣвѣзнесены отъ тѣржества гласове, струваше сѣ да гѣ прѣ-

скаше и разносяше и по другы части на свѣта, отдѣто ся не забавихъ и въсклицателныѣ гласове на странныѣ да съдружатъ сърадователныя си отзывъ и да потвърдятъ съ хыляды хвалбы доброто имъ и свято намѣреніе.

Народътъ ни насърдченъ еще въ тѣхъ, като си смѣташе, че ако и да е изгубилъ въ другы отношенія, то поне въ тѣзи му ся осъществяватъ идеитъ на желаніето за добро и щастливо бъдѣще! Нъ увы! колко е за жалость и за нетърпѣніе вече, когато ные сами ставаме очевидци на отведнѣждното промѣняваніе на сценѣтъ! Тамъ дѣто виждахме радостныѣ и веселы вдитанія и свалѣнія на театралныѣ завѣсы, тамъ и на сѣщето мѣсто видѣхме жалостныѣ, скърбныѣ и трагедически промѣненія. Тамъ дѣто ся тържествуване и пѣяше, тамъ и на сѣщето мѣсто ся посърна отъ окаяныѣ сълзы придружены съ най-чувствителны и плачевны въздышки, които хванахъ да капятъ и да пълнятъ въздуха съ най-страшно и грозно отчаяваніе!

Тоя ли бѣ плодътъ на тѣзи дружества? Тоя ли ся очакваше отъ тѣхъ? За толкозъ ли кратко врѣме имъ траяхъ необыкновенныѣ и гърмогласны славословія и тържества? Тѣзи ли горчивы плодове на отчаяваніе повияхъ тѣ на народа?

Нъ който ся рѣшава да казва правото, той всякога си добыва непріатели, да ли и ные съ това си казаніе право нещемъ да навлѣченъ общото негодование противу насъ? Нъ какво да правимъ, ако бы отъ странъ на правото и на истинѣтъ да ны снайде и тази злочестина?

Каквото и да бѣде и каквото да ны сполѣти, ные ще бѣдемъ непоколебимы въ доводѣтъ си

и въ доброжелателството си, което хранимъ къмъ народа си. За туй ще кажемъ, че името или дрѣхытѣ не правятъ челоуѣка челоуѣкъ, нито тѣлесната му красота; нъ добрыѣ му дѣла и правыѣ му и истинны мысли. И тѣй що ползувать толкозъ хубавыѣ имена, които сѣ си избрали тѣзи мъжскы и женскы дружества, тѣ ся съвсѣмъ отдалечены отъ цѣльтъ си и отъ прѣдопрѣдѣленіето си? Когато тѣ, по просто да кажемъ, не отговарятъ на народното желаніе?

Ные слушаме, че въ едикон си градове, или въ едикон си села ся составили дружества и ся нарѣклы едны „развитіе“, другы „промышленіе“, трети „кытка“, четвърти „цвѣтье“, пети „надѣжда“, шести незнамъ каквы... все такыва хубавы имена; нъ кавко да правятъ хубавыѣ имена или добрыѣ названія, когато дружествата не отговарятъ на имената си или на названіята си? Никое име не краси нѣщотомъ природныѣ сътворенія, ако веществото дѣйствително не съотвѣствува на названіето си, може ли показати на примѣръ нѣкой името на нѣкое цвѣтье, че то е благоуханно и благопріятно на носныя вкусъ, ако то (цвѣтьето) дѣйствително не притѣжява това качество, което го прави да прѣвъсхожда другыѣ по-долни или подчинены нему отъ лишенье на подобното му качество или вещество, което притѣжява, че не може никой да му го отнеме, или да му го откаже? На кой смъртенъ може ся каза за името, че то го е прославило, или то го е въздигнало на честь, ако той самъ не е показалъ дѣла прѣдъ свѣта, които да прославятъ това му име? Не виждаме ли днесъ това и унашитѣ дружества? Имена хубавы, имена славны, нъ кавко да ны правятъ голыѣ имена, голыѣ названія, когато дѣй-

ствително не отговарятъ дружествата на тѣхъ?

Щомъ чюемъ, че ся е съставило нѣидѣ дружество, ные треперимъ да не бы да ся научимъ, че ако е замръкнало то не е могло да осъвне. Отдѣ това? Отъ нашитѣ си неразборіи, отъ нашитѣ си междусобны гоненія и отъ нашитѣ си единъ къмъ другыи ненависти! Та че сега да криемъ ли правото? Да криимъ ли погрѣшкыѣ си? Да ся не помѣчимъ ли да дойдемъ въ съзнаніе, че това слѣдваніе на работы не обѣщава добры надѣжды на народа ни за щастливо бъдѣще?

Нъ ные казахме, че който казва правото, той си добыва непріатели, та не е чудно да си не добьемъ и ные; нъ който е разуменъ и по-проницателенъ въ умственныѣ си правилны разсѣжденія и логически заключителны убѣжденія, той никога не може да става непріатель на правото и на истинѣтъ, напротивъ прѣзира гнусныѣ каприци и дава право на откровенныя, който ся мѣчи да искорени злото еще въ пелены.

Не быхме говорили тѣй, ако да бѣхме видѣли поне едно дружество да е успѣло до сега, или поне да е траяло за нѣколко врѣме; нъ като вѣрваме, че повечето сѣ убѣдены въ противното, за това и ные са усмѣлихмѣ да изложимъ мнѣніето си.

Сега като виждаме, че това зло отъ день на день ся вкоренява у насъ, трѣбва ли еще да го оставяме да ся вживиничва, или трѣбва всички да положимъ възможныѣ си силы за да го прѣдваримъ и искоренимъ? Да, безъ съмнѣніе всякой малко-много свѣстенъ бы ни рѣкълъ, че трѣбва да ся прѣдвари и искорени; нъ какъ и съ какыва срѣдства. Тука е сега главната точка, която посрѣща най-голъмымъ мѣчнотіѣмъ на прѣдложеното пытаніе, и който иска точно и по-

нятно развързване. Нъ ные да ли ще сме въ такъв силъ да можемъ да ѝ дадемъ такъво едно удовлетворително развързване, което да бѣде удобнѣю и отъ другитѣ, като лѣкъ срѣщу настоящето зло?

Всяко опытаніе за изнамѣрване на добри срѣдства, или на добри мѣрки, колкото и да бѣде то слабо, то пакъ може колко-годи да бѣде ползователно, ако не тѣкмо и спорѣдъ цѣлостъ-тъ си, то поне отъ чѣсти. И тѣй ные безъ да ся простираме по-на дълго и да разыскваме вече обширностъ и ползовитостъ на тойзи не маловаженъ въпрѣсъ, отъ когото ся очаквахъ почти всички тѣхнѣ вещественни и нравственни добрини за народното ни щастливо бѣдѣще, ные ще ся помѣчимъ да изброимъ срѣдствата или мѣркитѣ, които трѣбва да ся земѣтъ за напрѣдъ ако искаме и ные да имаме такыва дружба, каквито виждаме у другитѣ народности.

Нъ що виждаме ные у тѣхъ? Виждаме да владѣемъ между тѣхъ 1) Взаимно довѣріе. 2) Братско съгласіе. 3) Равенство, не да ся прѣпирайтъ кой да стане членъ отъ настоятелството, нъ спорѣдъ силитѣ на способностъ и на изборъ имъ. 4) Взаимна братска любовь. 5) Единодушна рѣшителностъ за какво и да е прѣдприятіе, у което ся прѣд-вижда да има ползъ за това дру-жество. 6) Точностъ и честностъ въ всичкитѣ работи и мн. д. т. отъ които качества зависен всяка надѣжда за успѣваніе и за щастливъ бѣдѣщностъ не само за тѣхъ, нъ и за потомцитѣ имъ.

А у нашитѣ дружба да ли е имало тѣзи качества? Ные безъ да отговаряме нѣщо, щото ся продължихме повече отъ об-ыкновенното, ще молимъ само всяко дружество, което има честь да съществува еще, да ся испы-та и да дойде до едно свое ло-гическо умозаключение да ли

притѣжява тѣзи качества, и ако бы да ги притѣжява, защо да не може да напрѣднува, нъ отъ день на день да клони на про-паданіе и на издѣхване?...

УМЪ ЦАРУВА, УМЪ РОБУВА (Народ. посл.)

Умътъ или разсѣдѣкътъ, тази непритѣжяема отъ другитѣ жи-вотны даровитостъ, тя понѣко-гажъ прави челоуѣка да ся ува-жява а по-нѣкогажъ го прави да ся обезобразява и да става такава подла и ничтожна тварь щото да има всякой другъ (кой-то ѣ притѣжява напълно и знае да си служи на врѣме съ неѣмъ) отвратителностъ отъ неѣмъ. Отъ това ся види да е произлѣзла и народната ни пословица: *умъ царува, умъ робува*; а по нѣидѣ прибавятъ и тѣзи еще ду-мы, които служатъ за по-голѣмо доказателство на безобразіето и подлостъ на тѣзи тварь, коя-то ся е лишила отъ тѣзи даро-витостъ: *умъ паткы пасе*.

Тукъ думата ли не е за дру-гыго, нъ за онѣзи Напрѣдко-вы народнѣйши(?) и отъ умъ извѣтрѣлы вече редакторы, кои-то си позволихъ въ послѣдній брой на листа си да опишѣтъ и прѣдставятъ на публикѣтъ не нашитѣ, нъ цѣлы цѣлниничкы тѣхнитѣ си гнусавы языцы и тѣхнитѣ безобразны фигуры. Ные нещемъ като тѣхъ да по-свящаваме цѣлыя си почти листъ за да облизваме това, съ което тѣзи подли твари сѣ си позво-лили да откажѣтъ или прѣина-чатъ отличителнитѣ чърты на народнѣтъ личностъ и да ны ис-кушаватъ да послѣдваме тѣхныя примѣръ; или да нападаме ли-чностъ, коймо никакъ непозна-ваме, или пакъ най-сѣтнѣ да о-бръщаме листа си, листъ на бе-зобразны и безсрамны псувни, съ каквито си позволихъ тѣзи недокастрены букове и безмозъ-чны вече главчюгы на народнѣ-шитѣ(?) Напрѣдковѣ редакціи.

Не, не; да ни не просто никога това; защото ако нѣкой си е лудъ ный нѣма да му ставаме другъ.

Виждте салтъ и чюйте каква е паче умница народнѣйшата(?) редакція на «Напрѣдкъ» която е запискавѣла и завъртоглавѣла, че не знае и що говори за своя си народъ; тамъ дѣто иска да го похвали, тя го най безсѣстно потыква съ гнилитѣ си и безъ никаквѣ логикѣ мѣдрословія.

Тя ны привожда думитѣ и казва, че какъвто е былъ народътъ ни прѣди 15-20 години, не е чю-дно да бѣде пакъ такъвъ. Да, не е чюдно и ный казваме, нъ тогава когато ны увѣри, че прѣ-ди 15-20 години нѣкой си, кой-то е былъ просто *даскалъ* и *псалтъ* и изучилъ науствитѣ отъ коръ до коръ, че днесъ не е вѣстникаринъ; или пакъ че нѣкой си отъ прѣди 15-20 или 25 години който е былъ *казан-джія* днесъ не е първыйтъ на-роднѣйшій(?) вѣстникаринъ! Нъ какво да ся расправа на хора, които сѣ съ извѣтрѣлы мозъцы и които не виждатъ по далечъ отъ носа си? Кадѣрностъта и способностъта ако не бы ги и-мало отъ врѣме въ тойзи просто «даскалъ и псалтъ» или въ онзи просто «казанджія» можяхъ ли днесъ да бѣдѣтъ тѣзи и такыва, които и каквито сѣ днесъ? И ако бы была и до днесъ пакъ същата система на управление въ тѣзи държавѣ, тѣ быхъ ли могли да покажѣтъ на свѣта, че струватъ ужъ нѣщо? Наисти-на, най-мѣчното и най-тѣжкото нѣщо на тойзи свѣтъ е да ся расправа челоуѣкъ съ хора, които нѣмѣтъ въ главѣтъ си ло-гикѣ, каквито сѣ редакторитѣ на «Напрѣдкъ».

А колкото дѣто иска да от-неме еще единътъ отличителна чъртъ на Българина, че той ся е отличявалъ всякога и всякога като първъ между другитѣ на-родности на тѣзи държавѣ, ные

ся не оттегляваме да не докажемъ и това. И тъй ако кажемъ на «Напрѣдъкъ» че по-способныйтъ и по-достойныйтъ въ който и да било държавъ прѣди време той ся е най-гонялъ, при-тѣснявалъ и зоточвалъ и понѣ-когажъ на смъртъ прѣдавалъ как-во бы ни казалъ? Мъжи кои-то сж заслужили всякога не на народа си, нъ на цѣль свѣтъ как-въ награда сж добыли тѣ не отъ чюждытъ, нъ отъ самытъ свои съ-народницы? Слѣдователно спо-собныйтъ, достойныйтъ и кадър-ныйтъ мъжъ, или народъ той всякога ся е тѣпчалъ и угнѣта-валъ както виждаме и днесъ, и на него никога ся не е повѣ-рявало нѣщо отъ което бы мо-гълъ съ време да ся въсползува. Туй не случява ли ся днесъ и съ нашия народъ? Отъ неспосо-бность ли е то? . . . Струва ни ся, че е довольно толкова, щото повечето и по-дългото отпуска-ніе въ разыскваніе тойзи въ-просъ може да ны отвѣче въ нѣкойъ страсть, както е отвѣ-кла напрѣдъковѣтъ редакціи и тогава е зло.

Нъ на праздни главы и безъ логикѣ главы какво може да имъ ся казва, когато ты имъ казвашъ «*чариялбаджръ*» тѣ ти постоянно вѣдѣтъ «*першел-беджръ*»?

Ные не бихме отговорили ни-кога на такыва безрасъдны кри-тики, нъ ако отгаваряме днесъ то е само да покажемъ на тѣзи наши събратя, че страдать от-къмъ странъ на умственното си състояніе, и съ това да окаемъ това имъ болно и прѣболно ум-ственно състояніе, и да гы съ-вѣтваме да глѣдять по-скоро да ся излѣкуватъ, щото нѣма да имъ докара добро слѣдствіе. А лѣкътъ на това болно умствен-но състояніе, въ което ся нами-ратъ тѣ днесъ не е другъ, освѣнь макаръ и на старо време да ид-дѣтъ о-време на нѣкой учитель да по-научять малко логикѣ, и

тогава да дойдѣтъ да ставать публицисты, защото публицистъ безъ логикѣ е като тѣло безъ душижъ, или тѣпанъ безъ кожъ; и на критикѣтъ, въ които ся бы ужъ турилъ да прави, нѣма друго да му ся каже освѣнь: праздна мара тѣпанъ била, или пѣкъ да го пратимъ съ тойзи си умъ паткы да пасе; спорѣдъ пословицѣтъ, който казахме: умъ царува, умъ робува умъ и паткы пасе. Тол-козъ за сега. . . .

СТИХОТВОРЕНІЯ

КУКУВИЦА.

Ахъ! кукувичке най-драга,
Кога къмъ пролѣтъ ще кукнешъ
И мое сѣрдце да чюкнешъ.
Да види полскѣ облагъ?

И ты копиѣшь катъ мене
По топлы дупкы, кѣщурѣ
Да не тя снѣгъ, студъ катури,
За да не бѣдешъ въ живѣнье!

Нъ щомъ си пролѣтъ прѣкрасна
Главѣтъ златѣ извади,
На тебъ, на мене обади,
Че къмъ поле е завтасна:

Каква ахъ! радость тогава
Въ лица ни скърбны ще блѣсне!
Какво пѣкъ чювство ще стрѣсне
У жилы крѣвь ни болнавѣ!

А колко повечъ щомъ чюи
Твойтъ гласъ скърбенъ и жяленъ
Що е за мене охаленъ
Опинцы да си обуи?

Да гы обуи, да идѣ
Въ горѣ едвана листъ дала
Прѣдъ мене и ты застала
По-добрѣ да но тя видѣ?

Каква пѣкъ радость за мене
Да си нарама сѣкырѣ
Съ каваль милъ да си засвири
Да бѣде всичко въ еченъе?

А гласъ ти да ми приглася
За разговоркѣ намѣсто
Сѣрдце ми да н'е зловѣсто
Нъ чювство да ми възнася?

Г.

МАЙЧИНО УТѢШЯВАНІЕ.

Расти ми, чядо, расти ми,
Недѣй на бѣдность натяква,
Че вѣчь омръзнѣ души ми
Да тя окайва, оплаква!

Не глѣдай твои врьстницы,
Че сж имотни, богати;
По нѣвга тѣзи клѣтницы
Разсыпватъ кѣщы най-златы.

Ты днесъ съсъ хлѣбецъ, солницѣ
Прѣкарвашъ дни си най-млады;
А пѣкъ прѣсѣдкѣ водица
Въ туй нѣжно гърло ти глади.

Нъ утрѣ щомъ срокъ пріятенъ
Къмъ насъ ся, чядо обърне;
Тогазъ да видишь вѣкъ златенъ
Тѣло ни какъ ще отвърне.

Свѣтътъ е чюденъ и дивенъ,
Днесъ който съ радость царува;
Единъ чясъ утрѣ противенъ
У плачъ го сторва да плува.

Азъ съмъ видѣла мнозина,
Що сж въ богатство тѣнѣли;
Нъ много не ся заминалъ,
Азъ пакъ гы видѣхъ паднали.

Непостоянно е щастье!
Днесъ е у тойзи въ стяжанъе;
А утрѣ пусто злощастье,
На другъ го прави иманъе.

За туй недѣй ми натяква
Ахъ! мила рожбо сѣрдечна
Можъ и насъ да ны очяква
Таквазъ случайность далечна.

ПРАЗДНА КРАТУНА ВСЯКОГА ГЪРМИ

Какво бихъ могълъ да кажѣ
За Редакторы несвѣстны,
Съ каквѣ лой да гы подмажѣ,
Дано да станѣтъ по-свѣстни?

Тѣ съ тѣхны праздни кратуны
За нѣщо си ся ужъ смѣтатъ;
Нъ щомъ оса гы цалуни,
Куфъ мозъкъ ще си измѣтатъ.

Нѣмали какво да дращатъ
«Напрѣдъкъ»?! да си допълнятъ;
За туй за «День» ся захващатъ
Дано го съ плюмкѣ погълнатъ.

Ха! ха! на, смѣхъ мя задава
Отъ тѣхны гнусны бѣловчи;

Че друго не имъ оставя
На прѣтъ умъ да имъ ся забочи.

Единый отъ тѣхъ да трѣгне
Да выка че го купува;
А другый да го истрѣгне
Да выка: «мѣнгаръ не струва.»

Азъ честность пазѣмъ и знаѣмъ
Отъ лошъ языкъ сѣмъ въ лишенѣе
За туй съ гласъ ще ги окаѣмъ,
Че тѣ отъ умъ ся въ лишенѣе.

А пѣкъ най-сѣтѣ по-право
Като на дѣрты «хлѣпацы»
Щѣ кажѣмъ малко кораво
Да имѣтъ устны «капацы»

Язѣкъ е толкозь години
У вѣстникарство що плувать
А днесъ да ставать гадины
Въ крака си мозѣкъ д'обувать....

Кръстникъ имъ.

Вѣтрѣшни Новини

ЦАРИГРАДЪ, 28-ый 9)врій.

О, колко бы желателно ако да можѣше нѣкой да оттули за-вѣсѣтъ на умственнѣтъ си про-нищательность и да докажѣше съ най-убѣдителни и достовѣрни дохватки на нѣкой по-просто и невѣжи, нѣ подлѣстени въ сѣ-щето врѣме и не лишени отъ едно голо, сухо и вѣтрничяво умственно високомѣріе на нѣкои сирипомнителни случайни, или отъ възползуваніе на междуо-собно гоненіе, или отъ възпол-зуваніе на взаимно несѣгласіе, завоеванія, които ги и днесъ е-ще лѣстятъ и лѣскаѣтъ да ся имѣтъ или да ся прѣсмѣтатъ пакъ за такѣва, безъ да дойдѣтъ нѣкакъ си въ малко по-дѣлбоко или по-обширно разсѣжденіе и да сѣзнаѣтъ случайностьтъ на благопріятствующитѣ ги него-врѣме обстоятелства и съ най-дѣлбоко благодареніе да бѣдѣтъ въ признательность на естество-то, което си е имало достатѣчны-тѣ и прѣдизвиканы причины за да си отмѣсти най-свирѣпо съ събаряніето и униженіето на е-дного за въздиганіето и въз-

тържествуваніето на другыгото: и отъ това да ся увѣри, че всичкото челоѣческото или въ обще земно щастіе не лѣжи въ еднѣкъ посто-яннѣкъ точкѣ на движеніе, нѣ всякыдневно стои изложено на различни и никакъ неочаква-ны промѣненія.

Ако бы ни си позволило, ный бихме си допростили да про-дѣлжимъ еще по-нататѣкъ и да кажемъ като съ пълнѣ рѣ-шителность, че ако бы да има нѣкой, който да е постигнѣлъ това земно щастіе и днесъ да ся наслаждава най-охално съ него, то на по-много отъ при-чинытѣ му не трѣбва да ся от-давать на нѣкои свѣрхестествн-нѣ или необыкновеннѣ силѣ, нѣ на еднѣ слѣпѣ или благопріят-ствующѣ го случайность, съ коѣ-то е могло врѣмето да го въз-ползува: нѣ като възползуванъ вече отъ тѣзи слѣпѣ случай-ность, трѣбва ли да ся изоста-вя и да забравя, че случайность та е всякога случайность, и как-то е дошла тѣй скоро, тя пакъ може да си иде тѣй скоро?

Нѣ тъмнитѣ и многовѣртѣ-нитѣ заобыкаленія на думы никога не бѣха могли да ны обяснать тѣй, както желаемъ, ако бы да ся не изразимъ по-про-стичко и да ся проумѣемъ. Ду-мата ни, която ни ся върти въ языка не е друга или за друго, освѣнъ да изложимъ и съ това да можемъ да дадемъ нѣкакъ си по-точны и опрѣдѣлителны обясненія на думѣтъ по д а н -ство.

Тази дума въ старо врѣме е была най-тѣжка и най-непоно-сима за онзи народъ, когото слѣпната случайность бы докара-ла или увлѣкла въ такова зло, за-щото той тогава не е бывалъ простъ подданикъ спорѣдъ дне-шното значеніе на сѣщѣтъ ду-мѣ, нѣ е бывалъ свѣршенъ робъ, и завоевательтъ е могълъ да располага спорѣдъ своеволието на произвола си съ имота и съ

живота даже на тойзи злочестъ народъ.

Нѣ днесъ въ деветнадесетый вѣкъ не е тѣй, днесъ нѣма про-изволъ, защото днесъ всичко ся основава на постоянны писмен-ны и неизмѣняемы почти зако-ны, спорѣдъ които и по силѣ на които всякой подданикъ може да ся наслаждава съ безопас-ность въ живота си и въ имота си. Днесъ поданный народъ мо-же да ся счита като равенъ съ владѣющія, и владѣющій ако и-ска случайностьта, отъ коѣто ся е възползувалъ въ врѣме о-но, да не избѣгне изъ рѣцѣтъ му, той трѣбва най-строга да бди за точното исполняваніе на издаденитѣ высокы заповѣди, или законы за миръ, тишинѣ и задоволеніе, за да не даде при-чинѣ за възнегодяваніе, щото и най-малко възнегодование поро-дено въ сѣрдцето на подданныя, то никога и подъ никакво усло-вѣе не може да прѣдѣщава добро.

И тѣй Българскый народъ, който е отъ толкозь години въ поданство и е былъ всякога най-вѣренъ, най-безмѣлвенъ и най-смирненъ, не трѣбва ли да ся обясни на нѣкой прости чи-новницы, че поданството днесъ не е робство както напрѣди, нѣ почти равносилно съ равенство-то, и че ако бихъ му съ врѣме разбрали пълнѣтъ смисълъ, то днесъ не бихъ виждали тѣзи непріятны смущенія, които да приносятъ толкозь голѣмы главо-болія на тѣзи държавѣ?

Освѣнъ това не бы ли трѣбва-ло да си поприсмѣтнѣтъ малко по-сериозно, че ако бы тѣ под-паднѣлы на такѣво подданство и подданството имъ ся бы зло-употрѣбило на робство, тогава какъво бихъ выкали, и какъ ся бихъ оплаквали? А колко еще повече бихъ были почти въ от-чайваніе, ако да не бы имало кой да имъ чѣе сѣжялителны-тѣ гласове?

Много бы ся измамилъ онзи,

който бы си помислилъ, че случайността не е никога случайность, и че неможе да направи въ едно мгновеніе най-строгитъ прѣвраты на отмыщеніе. И това като е нѣщо положително не бы ли было нужно да ся дойде въ съзнаніе дордѣ не е ся появила противната точка на случайность?

Подданството е нѣщо, съ което трѣбва да ся гордѣе наистинѣ завоевательтъ, нѣ тогава бы былъ той по-честитъ, ако бы могълъ съ умното си поведеніе и располагаганіе на работы да привлѣче вниманіето на простодушнытъ си подданицы да го обыкнѣтъ, а не да имѣтъ отвратителность или вѣчна враждебность къмъ него; защото тогаванито той може да стои спокоенъ и да си добрува, нито пакъ подданикътъ му да му не прави всякой чясъ главоболія.

Ако бы тъй да ся изпълнявать законытъ на подданството, а не друго-яче, ные безъ никакво съмнѣніе можемъ увѣритъ тѣзи османскѣ държавѣ, че за на прѣдъ ще бѣде еще въ по-голѣмо блаженство, отъ колкото днесъ. Това е нашето мнѣніе.

Минѣлѣтъ сѣбботѣ Н. Блаженство Българскій Экзархъ Г-нъ Антимъ направилъ едно посѣщеніе на Негово В. В. Везиръ.

Въ сѣщый день отишълъ и Г-нъ Генералъ Игнатіевъ Русскій посланикъ при В. Портѣ на конака на Н. В. В. Везиръ, съ когото ималъ единъ много дълъгъ разговоръ.

Негово Св. Гръцкій патріархъ ходилъ въ понеделникъ на бейоглу за да направи посѣщеніе на г-на Генерала Игнатіевъ.

Негово В. Рашидъ паша минѣлѣтъ недѣлѣ пріелъ на В. Портѣ посѣщеніето на г-на Ханли Еліотъ Великобританскій посланикъ, на г-на Комтъ де Бургоанъ французскій посланикъ, на г-на Комтъ Корти Италіанскій министръ, на г-на генерала Мирза Мохсинъ Ханъ Пер-

сійскій и на г-на Виконтъ де Гримберъ Белгійскій министръ.

Негово Величество Персійскій Шахъ наградилъ съ знаковетъ отъ 2-ый классъ на Льва и на Слънцето г-на де Козекъ съвѣтникъ и пръвъ драгоманинъ на Австроунгарското посолство, както и г-на комтъ Теодора Зичи секретарина.

Единъ телеграмъ отъ военныя командантинъ на Новѣй Пазаръ съ датѣ отъ 18)30 текущаго извѣствявалъ че едно ново сбиваніе станѣло между възстанницитъ и Императорскитъ войски близу до Дабчинъ Горанскѣ каази и траяло около три часа.

Отъ възстанницитъ имало около 67 души извънъ бойното поле. Отъ страна на Императорскитъ войски нѣмало повече, освѣнъ единъ умрѣлъ подофицеринъ и трима ранены. Въ тойзи градъ Дабчинъ имало повече отъ 25 къщи и магазини, които станѣли жертви на огъня.

Комисіята, която ся бѣ съставила въ Солунъ подъ прѣдсѣдательство на Ибрахимъ паша генералъ на бригадѣта за да бди за испращаніето на военнытъ припасы за въ Херцеговинѣ, ся растурила.

Атха бей редифскій пълковникъ, който былъ допѣль нарочно отъ Босна, щѣлъ да замѣсти тѣзи служби спридруженъ и отъ нѣколко души офицеры, които были правяли чясть отъ растуренѣтъ комисіи.

Научяваме ся, че Омеръ Февзи паша главный управитель на Одринскій вилаетъ, който ся намираще отъ нѣколко врѣме въ Старѣ Загора и Казанлъкъ по причинѣ на послѣднытъ приключенія, ся былъ завърналъ еще миналыя понеделникъ въ Одринъ.

Вилаетскій вѣстникъ «Дунавъ» отъ Русчукъ извѣства, че главный управитель на тойзи вилаетъ опрѣдѣлилъ единъ комисіи за да иде въ Бабадагъ и въ Мачинъ за да испыта за поведеніето на каймакмытъ на тѣзи мѣстности. Опрѣдѣленіето на тѣзи комисія было прѣдизвикано отъ единъ допискѣ испроводенъ отъ Тулча и обнародванъ въ В. Стамбулъ.

Комисіята была съставена отъ двама по-главны чиновницы отъ Русчукъ и отъ шесть души христіанни

и мюсюлманы отъ Тулча. Испытитъ сѣ были подкачили вече и спорѣтъ «Дунавъ» истината скоро щѣла да излѣзе на-явѣ.

Гарнизоннытъ войски въ Русчукъ были сѣ занимавали съ поправяніе на твърдинитъ на това мѣсто.

Одупевленіето съ което ся починало това прѣдпріятіе щѣло да слѣдва доклѣ лошото врѣме не направляло спѣнкѣ.

Вилаетскій вѣстникъ «Босна» въ послѣдний си брой казва, че христіанскитъ фамилии, които были забѣгнѣлы въ Сърбіѣ и Австріѣ не прѣставали да ся завръщатъ въ къщята си. А тѣзи, които были изостанѣлы еще не трѣсали друго, освѣнъ благоврѣміе да ся заврънатъ.

Мѣстнытъ власти полагалы всичкитъ възможны старанія и срѣдства за да натѣкматъ тѣзи нещастны жертвы отъ възстаніето въ тѣхнытъ къщи.

Сѣщый листъ извѣства еще, че по единъ заповѣдъ на Реуфъ паша баталіонѣтъ отъ пѣшеходиятъ войскѣ, който былъ въ гарнизонѣ на Сараево, трѣгнѣлъ за Мостаръ. А вмѣсто него былъ ся намѣстилъ въ главный градъ на Босна редифскій баталіонъ отъ Прищина, който ся намиралъ въ Вышградъ.

Въ срѣдѣ управленіето на печата даде едно официално съобщеніе, въ което изьява че было съвсѣмъ лѣжа, дѣто нѣкои си спекулянты на Борсѣтъ прѣскажи слухове, че плащаніето на купонитъ прѣзъ Януарій щѣло да ся отложи ужъ за идущій Мартъ, като прибавя, че Царското правителство спорѣтъ послѣднитъ мѣрки, които зѣло, щѣло да плати купонитъ на опрѣдѣленото имъ врѣме т. е. прѣзъ Януарій.

Научяваме ся, че Димитраки бей знаменитъ Българинъ отъ Тулча ся провъзвелъ на степенъ, «Сане-мютемаизъ». Сѣще и Димитраки ефенди членъ отъ административный свѣтъ въ Русчукъ, ся провъзвелъ на степенъ «Салисе».

ВЪНШНИ

Пишѣтъ отъ Вѣна отъ 15)27 9-ый Струва ся, че единъ скорошенъ бой ся очаква въ Херцеговинѣ. По вси-

чкото окръжие на Гачка и въ самата твърдина, значителны турскы силы ся ся събрали и съсрѣдоточили. Отъ другъ страна и възстаницѣ ся съсрѣдоточили въ Горанско не съ по-малко число отъ първыѣ. Въ околността на Грахово 6,000 души Черногорцы съ артелеріѣ ся замѣстили, зарадъ които нѣкои си искать да кажътъ, че стояли съ намѣреніе да помогнътъ на възстаницыѣ; а другы, че нѣмали тѣзи цѣль, нѣ само пазяли да не бы да стане нѣкой бой, който да рѣши смѣлѣтъ на възстаніе, а тѣ да пострададъ нѣщо.

Въ околността на Зубци, Г-нъ Барбіе, Французинъ, играялъ важна ролъ, и ся показвалъ толкозъ дѣйствителенъ, щото е можѣлъ да прѣскокне кулѣтъ на Презекъ, а сега работялъ за твърдинѣ на Грабъ.

Въ Хърватско ся готвяло еще едно ново нападаніе отъ къмъ сѣверъ на Боснѣ. Хубмайеръ една твърдѣ позната личность, който ся занимавалъ въ една печатница на Лайбахъ, былъ опрѣдѣленъ като главатаръ на тѣзи банды.

Съсрѣдоточяваніе на Черногорскыѣ силы въ околността на Грахово правяло да ся вѣрва за единъ скорошенъ бой отъ страна на Чернѣ горѣ.

Нѣ новинѣтъ, които ни приносятъ Поляшкыѣ вѣстници ся безпокоителны отъ страна на движеніе на Русскыѣ войскы. Азъ неможѣ напълно да потвърдѣ истинността на тѣзи слухове, нѣ истинното и вѣрното е, че въ провинціѣ на Люблинъ ся нахлули не по-малко отъ 30,000 души, и че най-малкыѣ градовцы, които ся близу до желѣзницѣ на Москвѣ къмъ Киевъ и на Курскъ къмъ Балтѣ, всичкыѣ ся намирають въ силѣ гарнизонѣ. Въ Галиціѣ ся усѣща голѣмъ страхъ да не бы Русскыѣ войскы да нахлѣуть и нападнають прѣзъ тѣзи провинціѣ. За туй да не постигне нѣщо бѣжанцыѣ отъ Русскѣ Полшѣ, които живѣють тамо, тѣ зели вече мѣрѣки за да могътъ да ся туряють въ безопасность, въ случай ако бы да нахлѣуть Руситѣ. Нѣ тойзи страхъ е съвсѣмъ безосновенъ, защото той излиза изъ главыѣ само на нѣкои распалени Поляцы, които мыслять да въздигнътъ народныѣ страсти.

Научяваме ся, отъ една депешѣ отъ Рагузъ, че претендираныйтъ съѣзъ между Сърбіѣ и Чернѣ горѣ за въ ползъ на Херцеговинѣ щѣлъ да ся извърши на 1-ый идущій априлій. Нѣ какъ и съ каквы условія никакъ не извѣстява. Слѣдователно повечето е за невѣрваніе, отъ колкото за вѣрваніе.

Единъ телеграммъ отъ Петербургъ, който присигнѣ, извѣстява, че Русскый Императоръ упълномощилъ пренса Александра Василчиковъ да иде въ Чернѣ горѣ като пратеникъ отъ страна на «обществото на Кръста» въ Женевѣ, за да обыде съ присѣтствіе си всичкыѣ ранены Херцеговинцы.

Въ послѣдній брой на Чергогорскый вѣстникъ «гласъ» ные прочитае слѣдующето:

Расписѣтъ на имената на убитыѣ въ боя при Мурадовичѣ е много дълъ и съдържава повечето отъ имена на главатары твърдѣ познаты, между които името на Вуко Хаджичъ, на 6 души възстаницы и еще на другы 96 ранены, които ся намирають по болницыѣ. Отъ Русіѣ непрѣстанно пристигать твърдѣ богаты подарѣцы отъ дрѣхы, отъ пары и отъ другы подобны нѣща, както отъ Австріѣ, която непрѣстанва да не проважда всякой мѣсець рѣдовно едно количество отъ 5,000 дукаты. А отъ Одессѣ пристигать твърдѣ значителны помощи, отъ Г-жа Василичка Божидаровичъ съпругѣ на твърдѣ познатыя агентинъ на срѣдоточный комитетъ въ Парижъ, събира доволно помощи отъ многобройныѣ Славяны, които живѣють въ тойзи градъ.

Тѣй сѣще и Далматинцы пристигать съ цѣли товарища отъ жита купены отъ събраныѣ помощи на тѣхныѣ комитети. Отъ Женевѣ пристигнахъ 1,200 дукаты отъ страна на съставеныѣ комитеты въ тойзи градъ.

Спорѣдъ Вѣнскый Вѣстникъ «Тагблатъ» ето каквы цѣли да бѣдѣть реформыѣ въ Турціѣ, които были съобщены отъ Великый Везиръ на единъ Австрійскый дипломатъ:

1) Всичкыѣ племена, които ся изоколо Чирнѣ горѣ да дойдѣтъ да потвърдятъ изново правата и прѣимущества, които бѣхъ удобрыны прѣди възстаніе на Вукаловичъ.

(Тѣзѣ права и прѣимущества ся състоять въ това: 1) племената сами могътъ да избирать тѣхныѣ старѣйшины, 2) Тѣ да избирать свободно сѣдницы, 3) В. Порѣ ся не мѣси нито въ управленіе имѣ, нито въ правосѣдіе имѣ, 4) Старѣйшыныѣ пріемать отъ правителството единъ срокъ опрѣдѣленъ; 5) Племената ся освобождены отъ всичкыѣ налозы въ растояніе на петнадесетъ години).

2) Босна и Херцеговина, които съставлявахъ до сега единъ вилетъ, отъ сега на татѣкъ ще съставлявать двѣ отдѣлы административны провинціи.

3) Всяка провинціѣ ще си има по единъ особенъ управитель и подуправитель; първыйтъ «може да бѣде» христіанинъ, а вторыйтъ ще бѣде всякога избранъ изпомежду познаменитыѣ на населеніе.

4) Първый главный управитель ще има единъ провинціаленъ съвѣтъ. Съборѣтъ ще ся избира по вышегласіе и ще бѣде състоящъ отъ христіяны и мухамеданы, на които бройтъ ще бѣде съразмѣренъ спорѣдъ броя на населеніе. Той съборъ ще има законодателнѣ власть въ всичкыѣ си дѣла относящи ся на пѣтищата и съобщенія, на общенароднѣ безопасность, на търговіята и на земледѣліе.

Явно е, че той неще да има сила никакъ по другъ законъ освѣнъ тѣзи, които ще бѣдѣть «потвърдены» отъ Султана. Административный съвѣтъ ще има «рѣшителенъ» гласъ въ всичкыѣ важны дѣла на администраціѣ на учрѣденіе, на които управительтъ ще бѣде задѣженъ да ся допытва до съвѣта.

5) Общиныѣ ще си уиравлявать самы Църквыѣ и училищата. В. Порѣ си задѣрѣ само празото да да надзирава и да бди надъ училищата.

6) Една «пълна» административ на «самостоятелность» ся изостова на «политическыѣ общины. Общественыѣ администраціи ще расподѣлять и събирать налозыѣ, ще внимавать само да бѣдѣть справедливы. Ако бы нѣкому да ся види, че му тяжи тойзи налогъ, той може свободно да прибѣгне до управителя за помощъ.

7) Всякой домовладыка е господаръ

на всичкыйтъ си движимъ и недвижимъ имотъ.

8) Кодексътъ, «Наполеонъ» ще бжде приспособенъ.

9) «Мюеткетто» т. е. съкращеніето на Корана и на гражданскытъ закони, ще си имать пакъ онѣзи силы въ распри между мухамеданы.

10) Десяткытъ вси чкытъ други отъ таквъ видъ налозы сѣ унищожены; нъ ще сѣ състави единъ налогъ помѣстный и други налозы основаны върху началата на днешнятъ правдѣ.

11) Ще бждѣтъ официалны двата языка на населеніето.

12) Всичкытъ самоволны подарыцы сѣ унищожавать.

Тойзи е проектътъ на реформытъ спорѣдъ «Тагблатъ», когото В. Порта щѣла да поднесе официално на силытъ.

Както иска да каже Вѣнскый вѣстникъ «Прессе» спорѣдъ единъ телеграфъ съ дата отъ 22-ый Ноемврия лѣжя было за слуховѣтъ, които сѣ прѣскали отъ нѣколко врѣме на самъ, че ужъ г-нъ Бореско министертъ на външнитѣ дѣла щѣлъ да остави Влашко и да иде въ Сърбіѣ, да направи съ неѣ Сѣмъзъ противъ В. Портѣ.

Всичкото Ромѣнско правителство прилага «Прессе», было съгласно да бжде неутрално въ смущеніята, които съществували между В. Портѣ и Херцеговинѣ. Г-нъ Бореско нѣмалъ другѣ цѣль, освѣнъ за жѣлѣзнытъ пѣтица.

А колкото за слуховѣтъ, които сѣ были пускали въ послѣдне врѣме, че тритѣхъ сѣверны силы щѣлы да сѣ постарѣжтъ за утихваніе на смущеніята въ Балканскый полуостровъ, то нѣмало никакѣ положителность и сѣ смятрѣло «като измислицѣ».

Полиціята въ Лайбахъ, казвать, хванѣла едно голѣмо количество оружія, и други военны потребности, които были испратены отъ Русіѣ ужъ за въ Херцеговинското възстаніе.

СМѢСЬ

Спорѣдъ единъ депешѣ обнародванѣ въ Таймсъ :

Бывшійтъ Армено-католическый Патріархъ г-нъ Хассунъ като искалъ да сѣ възползува отъ днешното положеніе, помѣчилъ сѣ дано може да земе позволеніе отъ В. Портѣ за да сѣ завърне пакъ въ Цариградъ.

Нъ правителството му сѣ отговорило на прошеніето, което му былъ испратилъ, че немогло да му изволи да сѣ завърне подъ никакѣ условия, когато на негово мѣсто има другый който е припознатъ за законенъ, и освѣнъ това, че неговото заточеніе като было прѣдизвикано отъ такыва причины, които не-благопріятствували на общѣта безопасность въ Турціѣ, правителството немогло да има довѣріе на него за спокойствіе, и за това немогло да му допусне завърщаніето,

Спорѣдъ разны слухове, нѣкои си Индіѣскы князове направили за пріеманіето на Галлскый князь такыва великолѣпны пріуготовленія, щото по изящностьѣ си и прѣвѣсходството си тѣ могли да сѣ уподобятъ на чудеснытъ разказы на Арабскытъ приказкы «Хыляда и една ноцъ» Тѣй князѣтъ Синдіѣ направили да съградѣтъ въ неговыйтъ си столенъ градъ единъ нароченъ палатъ за княза. Той заповѣдалъ тутакси та направили шалове отъ най-рѣдѣкъ тъканъ, съ които, спорѣдъ казваніето на нѣкои, единый сѣ оцѣнявалъ не по-малко отъ 10,000 рупіи. Той подарилъ съврѣменно и единъ сабѣ украсенъ съ многоцѣпны камъне, на който оцѣняваніето въздизало не по-долу отъ 40,000 рупіи, както и много други тамошны изящности, които по-приблизително оцѣняваніе стрували близу до 3 лаха (единъ лахъ е

10,000 рупіи). Другъ пакъ единъ отъ началницытъ на Марахтытъ щѣлъ да поднесе въ даръ на сѣщый Галлскый князь единъ златенъ сѣмѣдъ зацѣвѣтъ, украсенъ съ най-сѣпны камъни; другъ единъ тоягѣ златнѣ обкыченъ съ камъни и пр... Това свѣтло пріеманіе на княза отъ Индіѣцытъ было твърдѣ пріятно на Великобританіѣ.

ОТГѢВАНІЕ.

На първѣтъ гатанѣ въ 30-ый брой значеніето ѣ е: НИКОЛА.

Втората, която имаше двойно значеніе, първото ѣ е КОСА НА ГЛАВѢТА, второто ѣ е КОСА за косеніе сѣно.

На третѣтъ първыйтъ слогъ ѣ е ОС (т. е. осьта на колата) вторыйтъ ѣ е, А! (т. е. гласѣтъ когато сѣ прозѣва чловѣкъ). А двата за едно събрани значѣтъ ОСА (животина хвърката).

Четвъртата т. е. послѣдната знача: ПРАСКВА.

ИЗВѢСТІЕ.

Имамъ честѣтъ да обадиж на тукашнѣтъ Българскѣ публикѣ и съ това да поканѣ посѣщаваніето ѣ, че отворихъ берберскый дюкенъ на главный пѣтъ Бабѣ-Аали Н-о 21, у който посѣтителѣтъ ще найде най-чисто бръненіе, както и различни мазила и помады за косы и пр... Цариградъ, К. Н. Априловъ.

Издатель Хр. Г. Бѣчеваровъ.

ТЕАТРО ФРАНСЕ

ЦАРИГРАДЪ БЕЙОГЛУ

1875 Ноемврий 29-ый Сѣбботѣ вечеръ часѣтъ 8 1/2 по тур.

ПРЕДСТАВЛЕНИЕ НА БЪЛГАРСКИ.

НЕВѢНКА и СВѢТОСЛАВЪ.

ИСТОРИЧЕСКА ДРАМА

Въ петь дѣйствія.

Прѣдставѣ сѣ за прѣвъ пѣтъ отъ Клонѣтъ на Българското Благодарѣтелно Братство «ПРОСВѢЩЕНІЕ» и Учен. Друж. «Брат. Обычѣ» за което сѣ умолява цариградскѣтъ публикѣ да почте прѣдставленіето съ присѣтствіето си.

ЦѢНА: ОБЫКНОВЕННА.